

k.NOREL

cvdB

Karin de zeehond

KARIN DE ZEEHOND

K. NOREL

KARIN DE ZEEHOND

Met illustraties van Corrie van der Baan

TWEEDE DRUK

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH B.V. - NIJKERK

ISBN 90 266 4363 2

1. *Een vondst op het strand*

Met grote sprongen rende Annètje het laatste, steile duin af. Het fijne zand stooft om en achter haar. Nu was zij aan zee na een zwerftocht door de duinen. Wijd strekte het strand zich uit. Een zware branding rolde dreunend op het zand. Achter het wilde schuim was de zee helder groen met witte toppen op de golven.

Het strand was leeg. Een maand geleden was dat anders. Toen stond het hier vol tenten en windschermen in alle kleuren van de regenboog. Wel duizend zonnebaders lagen in het zand en hele troepen stoeiden in de branding. Maar nu was de vakantietijd voorbij. De tenten waren afgebroken en de badgasten waren weg. Het strand was voor de vogels... en voor Annèt op deze vrije woensdagmiddag.

Zij liep naar de waterlijn. Bij eb was het strand daar stevig. Haar schoenen trok zij uit, de uitrollende golven spoelden over haar kuit. Het was wel herfst maar het zeewater was nog bijna zomers warm, net omgekeerd als in het voorjaar. Op lentedagen, als de zon al heerlijk scheen, was het water nog ijskoud.

Annèt hield van een wandeling langs zee. Dat er geen mensen waren vond zij helemaal niet erg. Vogels waren er te over. Kleine meeuwen zwierden om haar heen; zij hadden

een zwart kopje en zilveren vleugels. Kokmeeuwjes waren dat. De grote mantelmeeuwen waren trager. Die stapten langs de waterlijn, garnaaltjes pikkend. Zij deden of zij zich niets aantrokken van het meisje. Annèt was ook maar weinig groter dan die kolossale vogels. Als zij heel dichtbij kwam gingen zij toch op de wieken, maar vlak achter haar streken zij weer neer om hun maaltijd rustig te vervolgen. De strandlopertjes, heel rank en watervlug, renden in troepjes heen en weer door het uitvloeiende water. Het leek of zij in hun haast het meisje helemaal niet zagen. Al rennende bleven zij echter toch op afstand. Annèt stapte over de kwallen heen, die als klodders gelei op de vloedlijn lagen. Zij meed ook de aangespoelde planken, want er zaten soms gemene spijkers in. Daar was dan toch een mens op het stille strand. Een jongen stond te vissen. Hij wierp zijn werphengel ver uit. De lijn vloog van de molen.

„Dag Huug!” zei zij.

„Ha, die Annèt!” groette hij.

In de zomer waren het allemaal vreemdelingen op het strand. Nu kwamen er alleen mensen uit het dorp achter de duinen en van hen kende ieder ieder.

Annèt keek in de emmer die bij Huug stond. Er zwommen wel tien flinke botten in. Aan de pas uitgeworpen lijn ving hij er weer een.

„Ik breng straks een zootje bij je thuis,” beloofde hij.

„Mmm... lekker,” watertandde zij.

Maar Annètje bleef niet wachten. Vis vond zij heerlijk, vissen saai. Zij liep verder, terwijl het water over haar benen spoelde. Soms sprong zij over een mui, waardoor het water uit een

strandmeertje naar zee trok.

Wat lag daar op het strand? Het was geen plank, geen fles, ook niet een blaas van een haringreep. Was het een bruine plastic zak vol water? Dat het bewoog zei niets, want alles bewoog hier op de wind. Maar dichterbij komend zag zij een kopje dat opgestoken werd. Het was een dier, een jonge zeehond.

Annètte liet zich erbij op de hurken zakken. Het zeehondje keek haar eerst bang en toen hulpzoekend aan. Hij is zijn moeder kwijt, begreep Annèt. Zij keek rond. Van de moeder-zeehond was geen spoor te zien, ook niet op de zandbank een eindje in zee, waar overheen de branding rolde. Maar daarom kon zij er best wezen. Een zeehond kan lang duiken. Misschien zwom het moederdier wel in de branding, verscholen onder schuim.

Ik breng hem naar haar toe, besloot Annèt. In elk geval breng ik hem in zee. Daar hoort hij thuis. Op het droge is een zeehond stuntelig en hulpeloos, in het water is hij als een aal zo vlug.

Ze tilde de jonge zeehond op. Hij was zwaar en glad en nat. Zij kon er moeilijk greep aan krijgen. Maar op haar beide armen kon zij hem toch dragen. Zij liep ermee het water in tot waar dit haar tot bijna aan de knieën reikte. Toen liet zij hem vallen en rende hard terug om niet te worden overrompeld door de grote golf die aan kwam rollen met gekrulde top. De golf brak achter haar rug... en voerde in het schuim de jonge zeehond mee. Op zijn korte pootjes, meer vin dan voet, hompelde hij naar haar toe.

Annèt wilde het verdwaalde dier toch in zee brengen. Zij

trok haar jurk over haar hoofd en legde die op het strand. Kamizootje en slip konden best voor badpak dienst doen. Zo droeg zij de jonge zeehond opnieuw de branding in. Tegen een roller zette zij zich schrap. Hij bruiste over haar heen, maar zij bleef staan, de zeehond in haar armen. Toen de golf voorbij was liep zij verder. In het heldere water achter de branding liet zij hem zakken. Hier zwom de zeehond rap. Voldaan ging zij terug. Zij had de zeehond in zijn element gebracht. Een nieuwe roller die haar van achteren overviel, gooide haar van de benen. In een bad van schuim schoof zij naar het strand... En toen zwom zowaar de jonge zeehond naast haar! Ze kwamen gelijk op het droge.

Annèt vond het nu genoeg. Tweemaal had zij zich ingespannen voor het zeehondje, maar dat wilde zich niet laten helpen. Nou, dan kon het haar ook niet meer schelen en liet zij hem aan zijn lot over. Zij ging naar huis. Vlug liep zij naar

haar jurk om die aan te trekken over haar natte onderkleden heen.

Toen zij haar hoofd uit de hals van haar jurk stak hompelde de jonge zeehond op haar toe. Zijn ronde oogjes keken naar haar op. Het was of hij wilde zeggen: „Laat jij mij in de steek? Wil je mij niet helpen? Wat moet ik zonder jou?”

Annètje wilde er niet op letten. Zij trok haar schoenen aan. Terwijl zij daarmee bezig was streek het gladde lijf van de zeehond langs haar been; hij hief zijn kopje op en piepte zacht.

Annèt ontroerde ervan. Dat dier zocht hulp bij haar. Het wilde niet in zee worden gebracht. Het vroeg haar hem te helpen.

Zij knielde bij de zeehond neer, streelde de natte kop, liefkoosde hem. Het dier keek dankbaar naar haar op.

Ik neem hem mee naar huis, besloot Annèt. Zij pakte het zeehondje op en droeg het mee.

Zolang zij op het harde zand vlak bij de waterlijn liep ging het wel. Maar in het droge, mulle zand was het zonder last al moeilijk lopen. Met de zeehond op haar armen zuchtte en zweette zij. En toen zij voor het steile duin stond bleef zij staan. Zij kon de zeehond nooit naar boven dragen. Annètje legde hem in het zand.

Kijk, de oogjes van de zeehond. Zo treurig stonden die. „Laat je mij nou liggen?” vroegen ze. „Laat je mij hier helemaal alleen?”

„Het gaat niet, jongen,” praatte Annèt. „Ik kan je niet bij die hoogte op sjouwen. En buitendien, je hoort niet in een huis; je hoort in zee; daar ben je een zeehond voor. Je zult

daar je moeder terugvinden en je broertjes en je zussen. In elk geval je soortgenoten. De groten zullen voor je zorgen en met de kleintjes kun je spelen. Wat heb je nou bij mij?"

Zij draaide zich om en klom omhoog.

Daar hoorde zij achter zich gepiep. De zeehond probeerde haar te volgen maar hij kon niet. Zijn korte pootjes hadden geen greep in het rulle zand; hij had geen kracht te klimmen. In zijn angst alleen te moeten blijven riep hij haar.

Annèt keerde zich om en liet zich zakken. Zij ging bij de zeehond zitten. Die kroop tegen haar aan, weer piepend, maar nu dankbaar en voldaan, alsof hij bij zijn moeder was.

De herfstdag was tot dusver mild geweest, maar nu, aan het einde van de middag, kwam er een koele wind uit zee. Annètje rilde in haar natte goed. Zij zou verkleumen als zij hier bleef zitten. Weer tilde zij de zeehond op en begon te klimmen. Het ging niet. Met de zware vracht in haar armen zakte zij in het fijne zand evenveel terug als zij vooruitkwam. Wanhopig keek zij uit naar hulp. Maar het strand was leeg. Huug was allang verdwenen met zijn botjes.

2 *Annèt wordt Karins moeder*

Daar zat Annètje met de jonge zeehond. Zij zag geen kans hem over de duinkam te dragen. Zij kon het diertje ook niet achterlaten. En de koude zeewind deed haar rillen in haar natte kleren.

Uit de verte kwamen twee karren aangereden langs het strand. Het waren schelpenvissers. Annètje kende ze: Geert Graper en Piet Poest; zij woonden in het dorp. Die zouden zeker helpen.

Op het harde zand langs de waterlijn liepen de paarden in een sukkeldraf. Toen zij afdraaiden naar het duin ging het moeizaam stap voor stap. Aan de duinvoet bleven de paarden staan. Kar voor kar moest door twee paarden bij de hoogte worden opgetrokken. Maar dan was het niet erg als er een klein vrachtje bijkwam bij hun grote vracht.

„Mag hij mee?” vroeg Annèt.

Piet Poest schudde zijn oude hoofd. „Wat moet jij met een zeehond, kind?”

„Hier gaat ie dood,” zei ze. „Hij is zijn moeder kwijt.”

„Bij jou thuis gaat ie ook dood.”

Annètje stond op het punt van huilen. Maar Geert Graper zei: „Als het kind dat nou graag wil... Geef het haar zin.” Zelf tilde hij de zeehond op de wagen en zette hem boven

op de schelpen. De paarden sleepten de kar naar boven. Toen was het wachten op de tweede kar, die de paarden ook samen moesten trekken.

Annètje wachtte in de luwte achter de duinkam. Daar was het minder koud. Toch huiverde zij nog.

Eindelijk stond Geerts paard weer voor zijn eigen kar. „Stap op, Annèt!” zei de voerman. Maar zij liep liever; zij was te koud geworden. Achter de wagen hield zij de sukkeldraf van het paard best bij. Zo kon zij ook de zeehond zien, die aldoor naar haar keek, alsof hij bang was dat hij haar verliezen zou.

Zij kwamen in het dorp. Voor Annèts huis liet Geert het paard stoppen. Zij tilde de zeehond van zijn schelpenbed. Met haar vrachtje in de armen liep zij om naar de achterdeur.

Moeder Top schrok niet zo'n beetje toen zij binnenkwam. „Wat breng je me nou mee?” En meteen daar overheen: „Daar komt ze met een zeehond aan! Doe weg dat vieze beest.”

Het was Annètje of zij een klap in het gezicht kreeg. „Hij heeft geen moeder meer, dat arme dier.”

„En daarom breng je hem naar mij? Ik kan zijn moeder toch niet zijn!”

„Nee, ik,” zei Annèt beslist. Zij stond nog altijd met de zeehond in haar armen. „Vindt u hem niet lief, moeder?” vroeg zij.

Moeder Top keek met wat minder afschuw naar de zeehond. Het was een aardig beest. Het had een zachte snoet met lange snorharen, de ronde oogjes keken heel verstandig.

„Waar moeten wij hem bergen?” vroeg zij.

„Mag ik de grote tobbe, moeder? Dan kan hij daarin zwemmen.”

Haar moeder schudde het hoofd. „Een zeehond in huis; dat kan toch niet. Jij doet ook altijd onbekookte dingen.” Maar zij haalde de grootste tobbe uit de schuur en vulde die met water. Annètje liet haar zeehond erin zakken. Het dier zwom in zijn badkuip heen en weer, blijkbaar voldaan. Annèt was ook tevreden.

Toen ontdekte haar moeder hoe nat zij was. „Je hebt zowaar geen droge draad aan het lijf.”

„Dat is gekomen omdat ik hem naar zijn moeder brengen wou,” snikte Annèt. Na al haar dapperheid was zij opeens van streek.

„Kom mee,” zei moeder. „Na je zeehond jij in het bad. En dan gauw droge kleren aan. Je zou jezelf ziek maken voor dat rare beest.”

Een schaar van kinderen stond om de tobbe heen, waarin de zeehond zwom. De hele buurt was afgekomen op Annètjes aanwinst. Ze aaiden zijn rug en als zij kans zagen zijn kop, maar dan dook hij haastig onder. Alleen aan Annètje gaf hij kopjes.

„Beste Karin,” zei zij terwijl ze hem streelde. „Beste Karin.” Zo had zij hem genoemd.

Annètje was trots op haar zeehond. De andere kinderen hadden poesjes of hondjes, één een hamster en een ander een marmot. Maar een zeehond had er geen en niemand had er ooit een gehad. En zij had hem nog wel zelf van het strand gehaald.

Wel zat zij ermee wat zij hem moest te eten geven. Een zeehond eet vis, had zij op school geleerd. Zij had aan Karin een stukje schelvis voorgehouden. Hij had eraan geroken, maar niet gehapt. Natuurlijk, hij was nog te jong. Annètjes kleine broertje, een half jaar oud, at ook nog geen boterhammen. Kleine Wim dronk melk. Jonge zeehonden dronken vast ook moedermelk. Maar Karin had geen moeder die hem melk kon geven.

Hij moet de fles! kwam zij op een idee. Zij liep de keuken in. Op het aanrecht stond de fles van Wim. In een bakje

ernaast lag de speen. Melk was er in een pan.

Zij vulde de fles, voller dan het streepje dat voor Wim gold. Karin was veel zwaarder dan haar broertje; hij lustte vast veel meer. En in hoelang had hij al niet gegeten?

Moest zij de fles warmen? Natuurlijk, moedermelk was altijd warm. Zij stak het gas aan en zette de fles in een pannetje met water. Om de temperatuur te keuren liet zij een paar druppels op haar pols vallen, zoals moeder altijd deed, wanneer zij Wim de fles gaf. Ze ging ermee naar Karin. De kinderen dansten om de tobbe. „Annèt gaat hem de fles geven!” juichten zij.

De zeehond schrok van dat lawaai en dook onder.

„Hou op met die herrie,” bestrafte Annèt haar vriendjes. „Jullie maken dat beest bang.”

Zeehonden kunnen wel lang duiken, maar onder water houden zij het op den duur niet uit. Na een poos kwam Karin boven.

Annètje ziende sloeg hij vrolijk met zijn staart. Zij waren al heel goede maatjes. Zij stak haar hand uit. Hij begon eraan te zuigen. Een teken dat hij honger had, dacht Annèt. Daarop hield zij hem de fles voor, maar toen zij de speen in zijn bek wou duwen dook hij opnieuw onder.

Hij kwam terug en zij stak haar vinger in zijn mond. Driftig zoog het zeehondje eraan. Hij moest wel erge honger hebben. Toen, alsof het een andere vinger was, gaf Annèt hem de speen. En nu dronk Karin gulzig. In een ogenblik was de melk op. Annètje wilde de lege fles terugtrekken, maar Karin hield stijf vast. Toen zij hard aantrok ging de speen aan flarden.

Op dat ogenblik kwam moeder Top thuis van boodschappen doen. Zij zag de kapotte speen, en dat de fles van Wim gebruikt was voor de zeehond. „Foei,” zei ze.

Annètje stond beteuterd. Zij had maar gedaan terwijl moeder weg was, zonder iets te zeggen of te vragen.

„Karin had zo'n honger,” zei zij om zich te verontschuldigen.

Moeder was niet zo boos als het eerst leek. Zij gaf de fles aan Annètje en ook een andere speen. „Houd jij die maar voor Karin. Dan koop ik voor Wim een nieuwe. En doe door de melk een beetje levertraan. Ik denk dat dat goed is voor een zeehond. Je moet hem op vaste tijden voeren.”

Annèt deed zoals moeder had gezegd. Als die voor Wim de fles klaarmaakte, vulde zij de hare voor Karin. Beide flessen werden in één pannetje gewarmd. Moeder nam Wim op

schoot en zij voedde Karin. Zij was altijd het eerst klaar, want Karin dronk veel gulziger. Tegen het stukbijten van de speen had zij al gauw een weetje. Zodra hij de fles leeg had maakte zij met haar hand zijn bek open. Dan moest hij de speen wel loslaten.

3. *Karin vrij of hem gevangen houden?*

Karin groeide als kool. Veel harder dan de kleine Wim. Na een paar weken gaf Annèt hem weer een stukje vis. Wat hij op de dag nadat zij hem had thuisgebracht geweigerd had, at hij nu graag. Een volgende keer kreeg Annèt van moeder de staart van een schelvis voordat die werd gekookt. De jonge zeehond at hem op met graat en al. Annèt was verrukt dat het zo goed ging met haar beschermeling.

„Je hebt goed voor hem gezorgd,” prees moeder Annèt. „Nu kan hij zichzelf redden. Breng hem nu weer naar zee.” Daar schrok Annètje van. Zij hield van Karin. Als zij 's morgens de deur opendeed om hem zijn voedsel te brengen, stak hij zijn kopje boven de rand van de tobbe uit en piepte. Als zij op hem toekwam sprong hij haast de tobbe uit. En na het eten stak hij haar zijn kopje toe. Moest zij Karin nu kwijt?

Dat wilde zij niet.

„Wil jij hem dan gevangen houden?” vroeg moeder. „Hij kan nu al nauwelijks zwemmen in die tobbe. Straks kan hij er niet eens meer in. Gun jij hem zijn vrijheid niet? Hij hoort in zee. Daar kan hij spelen met zijn makkers. Daar heeft hij de ruimte. Hoe zou jij het vinden als je in een klein hokje opgesloten werd omdat ze jou zo aardig vonden?”

Daar had Annèt geen antwoord op. Had moeder niet gelijk? Wilde zij Karin niet houden omdat zij hem zo leuk vond? Dus hield zij hem meer voor haar plezier dan voor zijn bestwil. Dat was zelfzuchtig.

Tegen haar moeder zei ze ja noch nee. Zij wou er nog eens over denken.

Die nacht droomde zij dat zij Karin had weggebracht. Hij zwom vrolijk door de branding zonder één keer naar haar om te kijken. Maar daarna ging het stormen en sneeuwen. Haar Karin zwom in een woedende zee en in een ijzig koude sneeuwjacht. Zij had spijt dat zij hem had weggebracht.

De volgende morgen vertelde zij haar droom aan moeder. „Ik ben blij dat Karin nog bij ons is,” voegde zij eraan toe. „Hier is hij veilig.”

„Dacht jij dat een zeehond last heeft van een storm?” vroeg moeder haar. „Nee, Annèt, hoe hoger de golven gaan, hoe lustiger de robben erin spelen. En van koude hebben zij helemaal geen hinder. Onder hun speklaag hebben zij het altijd lekker warm. De meeste zeehonden leven juist in de koude zeeën.”

Weer was Annètje uit het veld geslagen.

Maar diezelfde dag vertelde de meester op school hoe er in het hoge noorden op zeehonden wordt gejaagd; de dieren worden daarbij vreselijk gepijnigd.

Annèt bracht het aan haar moeder over. „Ik wil niet dat ze Karin zo gaan martelen,” zei zij.

„Dat gebeurt in Canada en Rusland,” wist haar moeder. „Jouw zeehond zal heus niet de oceaan over zwemmen. En hier zijn zulke jagers niet. Vertel jij mij deze dingen mis-

schien omdat je Karin toch gevangen wilt houden?"

Annèt werd rood tot achter haar oren. Zij had het met zichzelf te kwaad.

Twee dagen later kwam zij bij moeder. „Die tobbe wordt voor Karin veel te klein. Ik breng hem weg.”

Moeder streek Annèt over 'r haar. „Wie zichzelf overwint is sterker dan wie een stad inneemt,” zei zij.

„Waarom zegt u dat, moeder?”

„Het staat in de bijbel, mijn kind. Nu denk je meer aan Karin dan aan jezelf. Dat is goed.”

Annèt vroeg aan Geert Graper wanneer hij weer schelpen ging vissen.

„Morgen, meisje.”

„Wilt u mijn zeehond dan naar het strand rijden?”

„Welzeker, kind. Heb je er genoeg van?”

„Nee, nee,” zei Annèt fel. „Maar...” Zij kon niet verder.

„Stil, stil, m'n kind, niet huilen.” De oude visser klopte haar troostend op de schouder. Hij snapte er niets van.

„Ik wil zelf mee,” zei zij.

„Dat kan, dat kan. Rijden we met z'n drieën, Annèt.”

4. Karin wil bij het vrouwtje blijven

Karin was zwaar geworden. Annèt kon hem onmogelijk alleen in de kar van Gerrit dragen. De schelpenvisser hielp haar. „Eén, twee, hup!” Daar lag de zeehond in de lege bak. Annètje klom naast Gerrit op de bok. Zo reden zij het dorp uit en de weg naar zee op. Eerst ging het tussen weilanden en

akkers door, daarna door het zand, tenslotte over de laatste kam. Geert stuurde zijn paard tot aan de waterlijn.

Annèt had onderweg haast geen woord met Geert gesproken. Zij geloofde wel dat het voor Karin veel beter was in zee dan in haar tobbe. Maar zij vond het ellendig van hem te scheiden. Zij vocht tegen haar tranen.

Geert hield zijn paard in. Hij trok Karin uit de wagen. De zeehond plofte op het strand. „Nou Annèt, jij kuiert wel alleen naar huis. Ik ga een vrachtje schelpen halen.” Daarop reed de schelpenvisser verder.

Annètje bleef bij Karin. Met kennelijke verwondering keek die naar de zee. Een zware branding rolde aan; het schuim vloog om zijn kop. Hij snoof de zoute zeelucht in. Op zijn korte pootjes hobbelde hij het water in. Toen was hij opeens niet log meer. Hij zwom met staart en vinnen, schoot lenig door de golven en dartelde in de branding. Je kon zien: hier was de zeehond in zijn element.

„Ik heb er goed aan gedaan hem zijn vrijheid te geven,” zei Annètje tegen zichzelf. „In de tobbe zat hij in een nauwe cel en hier heeft hij de ruimte.”

Het viel haar tegen dat Karin helemaal niet naar haar omkeek. In een ogenblik was hij verdwenen achter hoge rollers. Zij had hem toch zover gebracht dat hij zichzelf kon redden. Toen hij zijn moeder kwijt was, was zij zijn moedertje geweest. Ach, van een dier kon je geen dankbaarheid verwachten. Andere jonge zeehonden gingen ook hun eigen gang als zij zichzelf konden redden. Zij keken naar hun eigen moeders niet meer om. Waarom Karin dan naar haar? Dit was voorbij: zij moest naar huis gaan.

Een donkere vlek gleed over een hoge golfkam naderbij. Bij het breken van de grondzee verdween de vlek in een witte wolk van bruisend schuim. Uit dat schuim dook Karin op vlak voor Annètjes voeten. Hij hobbelde op zijn vinnen op haar toe. Zijn natte kop streek langs haar benen.

Karin was haar dus niet dadelijk helemaal vergeten. Hij kwam terug voor een laatste afscheid. Zij streelde zijn natte kop, zijn nek. „Best beest! Kom je het vrouwtje nog even groeten? Dat is aardig van je. Ga nu maar, Karin, ga naar je makkers. Bij hen hoor je.”

De zeehond hobbelde weer naar het water. Van stuntelig werd hij daar op slag weer rap. Hij zwom en dook veel vaardiger dan Annèt het kon, al was zij onder haar vriendinnen ook de beste zwemster.

Zij wuifde hem na. Vaarwel, Karin! Toen draaide zij zich om. Zij ging naar huis.

Maar dit keer was Karin in een ogenblik terug en kwam opnieuw naar haar toegehobbeld. Het was of hij haar wou vragen: „Toe, kom mee spelen in de golven.”

Daaraan kon Annèt niet denken. Het was volop herfst geworden. De wind en het water waren beide koud. Karin had er geen last van; zijn speklaag was al dik genoeg. Maar zij huiverde zelfs in haar jas.

Terwijl Karin weer in de branding spelen ging, wendde zij zich naar de duinen: moeizaam waadde zij door het mulle zand.

Daar hoorde zij achter zich gepiep. Het was Karin, die haastig achter haar aanhobbelde.

Zij bleef staan. Hij kroop tegen haar aan, zijn kop streek langs

haar benen. Het was of hij haar vast wou houden. Zij aaide hem.

Maar zo kon het niet blijven. Zij stuurde hem weg. „Vooruit, Karin, naar zee; daar hoor je. Ga nu.”

Karin ging niet; hij kroop nog dichter tegen haar aan. Zij duwde hem weg en begon het duin te beklimmen.

Weer piepte Karin achter haar, nu angstig. Hij wilde haar volgen, maar hij kon niet. Het duin was hem te steil. Het fijne zand vloeide onder zijn korte pootjes weg; zij hadden er geen greep op. Hij zakte telkens verder naar beneden dan hij naar boven klom. Zijn piepen werd al angstiger.

Annèt werd er verlegen mee. Zij had Karin willen houden maar voor zijn bestwil had zij hem afgestaan. En wilde hij nu bij haar blijven? Wou hij de vrijheid niet?

Zij liep terug naar het strand. De zeehond volgde haar, nu vredig knorrend in plaats van angstig piepend. Zij liep tot waar de branding rolde en dreef Karin naar zee. „Vooruit, ga spelen.” Maar Karin bleef bij haar. Het zoute water kon hem niet verlokken.

Zij raapte een plankje van het strand en gooide dat in zee. „Zoek, Karin, zoek!”

De zeehond scheen in twijfel. Hij keek naar het plankje, schoof in het water, deed een forse slag met zijn staart. Stellig wilde hij het plankje dolgraag halen. Maar meteen keek hij om naar Annèt, hij wilde haar niet kwijt. En toen liet hij het plankje drijven en de branding brullen en keerde naar het vrouwtje terug.

Nu probeerde zij niet langer Karin weg te sturen. Als hij bij haar wilde blijven, als hij liever haar had dan de vrijheid,

best. Zij klopte hem op zijn natte hals. „Wij blijven bij elkaar, hoor!”

Karin knorde heel tevreden.

Maar nu zat Annèt ermee hoe zij hem weer thuis moest krijgen. Geert Graper was ver weg gereden. Het zou lang duren voor hij met een volle kar terugkwam. En behalve de schelpenvisser was er geen mens op het strand. Zo diep in de herfst was er ook niemand te verwachten. Wachten op Geert was moeilijk. Zij was al koud. Als zij hier uren bleef zou zij verkleumen. Zij moest hulp halen om Karin thuis te brengen. Annètje klom het duin op. Karin piepte klagend achter haar. Zij troostte hem. „Wacht maar, wacht maar. Ik kom je aanstonds halen.” Maar dat verstond de zeehond natuurlijk niet.

5. *De jutter helpt*

Annètje repte zich naar het dorp. Zij wist nog helemaal niet wie haar helpen moest.

Daar kwam een paard-en-wagen aan. Het was Jelle de Jutter. Hij was op weg naar de koeien in zijn weiland bij de zwarte duinen. Zij waagde het hem aan te klampen.

„Jelle, er ligt wat op het strand. Wil je dat halen?”

Jelle was veel toeschietelijker dan zij had verwacht. „Ja zeker! Om iets van het strand te halen, daar is Jelle altijd voor te vinden. Stap maar gauw op mijn wagen, kind.”

Zodra zij zat dreef hij zijn paard aan. „Wat is het, Annèt?” vroeg hij. „Een kist, een vat, of hout?”

„Het is een zeehond!” zei Annèt.

„Een zeehond?” Jelle hield zijn paard in. „Roep jij mij voor een zéehond?” Hij was teleurgesteld.

Annèt begreep waarom hij eerst zo gretig was geweest om wat van het strand te halen. Hij droeg zijn bijnaam „de Jutter” niet voor niets. Natuurlijk had hij gedacht dat er wat te jutten viel: boter, kaas, misschien wel rum, afkomstig van een schip dat lading had verloren. Een zeehond, dat was niks. Daar maakte een jutter zich in elk geval niet druk om.

„Het is mijn zeehond,” zei Annèt. „Hij is van mij en hij moet naar huis, maar ik kan hem niet dragen.”

„Laat 'm daar stil blijven, zus,” zei Jelle. „Een zeehond hoort in zee.” Hij wilde zijn paard wenden om naar zijn land te gaan.

„Hij wil daar niet blijven. Hij wil met mij mee naar huis,” pleitte Annèt. „Ik heb 'm beloofd dat ik hem op zal halen. Hij wacht op mij... Toe Jelle, help ons nou.”

De jutter krabde onder zijn pet. „Je bent een vreemd kind, Annètje. Een vreemd kind. Maar je bent wel een aardig kind, hoor.” Hij lachte een beetje in zijn rode baard... „Wel, misschien ligt er ook nog wat anders op het strand dan die zeehond van jou, iets wat ik kan gebruiken.”

Hij stuurde zijn paard in de richting van het strand.

Onder het rijden maakte Annèt zich ongerust. Als Karin nu eens weg was. Hij deed straks wel alsof hij erg op haar gesteld was, maar zou het bij zo'n zeehond niet zijn: uit het oog, uit het hart? Best mogelijk dat hij weer naar het water was gehompeld en dat hij daar de lucht had gekregen van kameraden. Dan was hij nergens meer te vinden. En als Jelle er dan ook niets te juten vond, zou hij op haar gaan foeteren om 'r malligheden.

De wagen reed over de laatste kam. Annètje keek speurend naar de plek waar zij Karin achtergelaten had. De zeehond lag er nog. Zij had Jelle niet voor niets laten rijden.

Toen de wagen met een vaart de heuvel afreed probeerde Karin weg te vluchten. Hij was vast bang voor het grote paard en voor de grote wielen. En misschien ook voor de ruige man op de bok. Het kleine meisje naast de voerman zag hij stellig niet.

Annètje sprong van de wagen. „Karin, Karin!” riep zij.

De zeehond veranderde op slag van houding. In plaats van bang te vluchten hobbelde hij op Annètje af, de kop omhoog en vrolijk piepend van blijdschap dat het vrouwtje er weer was.

Jelle keek nauwelijks naar de zeehond om. Zijn scherpe ogen speurden langs de vloedlijn. Er lagen flessen, kwallen, wier en losse planken. Hij wist het al gauw: onder hetgeen de zee had aangespoeld was niets van waarde voor een jutter. Hij had een rit voor niets gemaakt. Er lag alleen die zeehond, waar dat kind zo gek mee was. Hij was mal geweest om met haar mee te gaan in plaats van naar zijn koeien. Enfin, als zij zo op dat dier gesteld was. . .

Jelle was sterk. Hij pakte Karin bij kop en staart en tilde hem met een zetje op de wagen. Annètje ging voor de terugweg niet weer bij Jelle op de bok zitten, maar bij haar vriendje in de bak. Karin legde zijn kop vertrouwelijk tegen haar knie. Zo reden zij tot aan haar huis, waar Jelle zijn passagiers afzette.

„Bedankt, Jelle, ook namens Karin,” zei Annèt.

De jutter bromde iets in zijn baard. „Malle streken,” hoorde Annètje hem mompelen. Maar hij lachte ook een beetje, toen Karin naast zijn vrouwtje, tevreden knorrend, het tuinpad ophompelde.

Moeder Top zag door haar keukenraam het tweetal komen.

„Wel heb ik van mijn leven!” riep zij uit.

„Ik heb hem heus wel weggebracht,” verdedigde Annètje zich. „Hij heeft in zee gezwommen, maar hij kwam terug. Hij wou niet weg; hij wilde bij mij blijven.”

En Karin leverde het bewijs dat dit zo was. Hij kroop dicht

tegen Annètte aan en knorde heel tevreden.

Moeder zuchtte. „Een vreemde vriendschap,” zei ze. „Maar als jullie zo op elkaar gesteld zijn... Alleen, hoe moet dat nou?”

De tobbe, die Karins bed en speelplaats tegelijk geweest was, stond nog op zijn oude plaats. Karin kroop daarin, ofschoon

hij er amper meer in kon. Hij ging na alle drukte van de dag een slaapje doen, de kop net boven water. Annètte was heel blij dat zij haar vriendje weer terug had. Hoe het verder moest, dat was van later zorg.

6. *Vader bouwt een bad*

Het was feest bij Annètje thuis. Na een heel verre reis was vader thuisgekomen. Vader was zeeman. Hij had de hele wereld rondgevaren, naar warme en naar koude landen, waar zwarte en bruine en blanke mensen woonden. Lang was hij weg geweest; nu bleef hij een paar weken thuis; hij had verlof.

Vader had Karin nooit gezien. Toen Annèt hem thuisbracht van het strand was vader al lang weg. Zij had vader wel over hem geschreven: Ik heb een vriendje: hij heet Karin. Hij zit altijd in de tobbe; hij slaapt achter in de tuin; hij is gek op rauwe vis. Ik mag hem houden. Moeder vindt het goed.

Vader had daarop geantwoord: Een vreemde snuiter is die vriend van jou. Wie zit nu altijd in een tobbe? Wie slaapt er in de tuin? Wie eet nu rauwe vis? Ik ben nieuwsgierig hem te zien.

Toen vader thuiskwam wou Annètje hem direct naar Karin tronen. Maar het was avond; in de achtertuin was het pikdonker. Het kon niet. Tot de volgende ochtend moest zij wachten om haar vriendje aan vader te laten zien.

Zodra het die morgen licht was stond zij bij vaders bed. „Komt u nu mee naar Karin?”

Vader stond op en kleepte zich om kennis te maken met het

vreemde vriendje van zijn dochtertje.

Zodra Annèt de klink van de achterdeur liet klikken sprong Karin uit zijn kuip en kwam op zijn vrouwtje af. Zo ging dat elke morgen. Het was verwonderlijk hoe vlug hij kon lopen op zijn vinnen, terwijl zijn achterlijf over het grind van het tuinpad sleepte. Maar toen er achter Annèt een vreemde uit de keuken kwam, een grote man, schrok Karin. Hij kwam niet dichterbij, ook niet toen Annèt zei: „Goed volk.”

Zij haalde uit de schuur een emmertje vis voor Karins morgeneten. Dat gaf zij aan vader en die hield aan Karin de ene spiering na de andere voor. Dit was voor de zeehond het bewijs dat de grote man inderdaad goed volk was. Hij hapte gretig en toen hij zijn portie had gegeten ging hij opzitten en knikte met de kop, zoals hij ook altijd voor Annètje deed.

„Je hebt hem manieren geleerd, Annètje,” zei haar vader.

„Naar je kuip, Karin,” gebod zij.

Karin ging gehoorzaam in de tobbe. Maar die was eigenlijk veel te klein voor hem geworden. Er kon bijna geen water bij. Als hij nog een beetje groeide zou hij er helemaal uit barsten.

„Hij moet een grotere badkuip hebben, Annètje,” meende vader.

Dat had zij al lang gedacht en ook wel eens tegen moeder gezegd, maar die beweerde dat er geen grotere tobben waren.

„Wij moeten er een maken,” zei haar vader. „Een grote kuip, waarin jouw Karin lekker zwemmen kan.”

Annèt sprong drie voet hoog. Dat was prachtig! Maar kon vader zo'n tobbe maken; hij was toch geen smid! Zij schaamde zich op hetzelfde ogenblik dat zij getwijfeld had. Haar

vader kon toch àlles!

Zij moest naar school. Karin bracht haar tot het tuinhek, zoals hij alle dagen deed. „Je krijgt een grote badkuip, Karin,” beloofde zij. „Vader zal hem maken.”

Karin knorde alsof hij haar begreep. Van achter het hek keek hij haar na.

Toen Annètje uit school thuiskwam was vader in de tuin aan het werk. In overal hanteerde hij de spade. Hij had een diepe en brede kuil gegraven.

„Is dat voor Karin?” vroeg zij. „Wordt dat zijn badkuip?” Vader knikte en Annètje vloog hem om de hals om hem een dikke zoen te geven. Fijn dat vader dit voor haar en Karin deed.

Daarop betrok haar gezichtje echter. Bleef er water in zo'n zandkuil? Als zij een emmer water op het zand leeggoot was het altijd in een ommezien verdwenen. Het zand dronk het water op.

„Ik ben nog niet klaar, Annèt,” zei vader. „De kuip moet wanden en een bodem krijgen; dan wordt hij waterdicht.”

De volgende dag ging vader zand, grind, cement en water mengen; het werd een grijze pap. Die droeg hij in emmers naar de kuip en belegde er de bodem en de wanden mee. Het leek een stijve rijstebrij. Met haar vinger kon Annèt er best een gat in duwen.

„Niet doen; drogen laten,” zei haar vader.

Die avond was de brij vast geworden en enkele dagen later waren de wanden en de bodem van het bassin keihard. Met een slang aan de waterleiding mocht Annèt het vullen.

Daarop riep zij Karin. De zeehond wipte uit de tobbe, waarin

hij zich amper kon bewegen. Annètje leidde hem naar het bassin. Nieuwsgierig keek hij over de rand; daar zag hij zijn spiegelbeeld.

„Ja, ja, je mag erin,” moedigde zij hem aan. „Dit bad is helemaal voor jou.”

Karin snuffelde even aan het water, klom over de rand, sprong in het bassin.

De zeehond voelde er zich met recht als een vis in het water. In pijlsnelle vaart zwom hij rondjes langs de rand, dook naar de bodem, schoot omhoog ver boven de spiegel uit en dook

dan met een sierlijke boog weer het water in. Annètje klapte in de handen, zo blij was zij dat Karin dit bad had gekregen. Maar de zeehond verstond dat handgeklap als het sein, waarmee zij hem altijd riep. Hij sprong meteen op de rand van het bassin om te vragen wat het vrouwtje wilde. Annèt gaf hem een visje, klopte hem op zijn natte nek en wees naar het bassin. Karin ging opnieuw vrolijk spelen in zijn bad.

7. *Annètje in de storm*

Diep over haar stuur gebogen fietste Annètje tegen de storm in.

Anders was zij altijd gemakkelijk binnen een half uur aan de vissershaven. Vandaag kroop zij vooruit. Zij kon de klinkers van de straatweg tellen, zo langzaam ging het. Haar fiets slingerde van rechts naar links en van links naar rechts over de weg. Zij kon haar stuur niet recht houden.

Voor Karin maakte Annètje deze tocht. Toen hij als jonge zeehond pas overging van de fles met melk en levertraan op vast voedsel, had hij genoeg aan wat moeder afsneed van de vis, voor het gezin bestemd. Een staart van een schelvis, koppen en vinnen van een zootje schol. Maar sinds Annètje hem naar het strand had gebracht en meteen weer mee naar huis genomen, was zijn eetlust gaandeweg gegroeid. Hij kon niet toe met wat er overschoot van wat de mensen aten. Hongerig schoot hij op Annètje toe, zodra zij buiten kwam. Teleurgesteld zocht hij zijn kuip weer op als zij lege handen had. Hij werd traag en lusteloos. Het was duidelijk: hij moest meer te eten hebben.

„Jij wou hem houden, nu moet je ook voor eten zorgen,” zei moeder tegen Annèt.

Dat wou zij graag. Zij begreep best dat moeder geen dure vis

kon kopen voor de zeehond; dat werd te kostbaar. Een paar maal in de week fietste zij met een lege emmer aan het stuur naar de haven. Voor een fuutje kocht zij van de vissers vis die mensen niet graag aten. Maar Karin was er dol op. Met kop en staart at hij de vissen op. Hij knorde behaaglijk als hij zijn maaltijd had genoten. Zijn oude glans kreeg hij terug en hij groeide meer en meer.

Annèt had er de ritten naar de haven best voor over. Zij was een beetje trots dat zij zo goed voor Karin zorgde. De vissers vonden het wel mal van haar dat zij een zeehond hield, maar zij noemden haar een aardig meisje en zij gaven haar wel eens een emmer vol vis cadeau.

Vandaag was het evenwel een barre tocht. De storm bulderde al harder; hij veegde haar haast van de weg. Op het laatst kon zij zich niet in het zadel houden. Zij moest gaan lopen en haar fiets voortduwen. En het werd nóg erger. Een hagelbui brak los; de stenen sloegen haar in het gezicht. Dat deed erge pijn. Zij zwoegde hijgend voort.

Eindelijk was zij dan toch aan de haven. Die lag vol vissersschepen; er waren er veel meer dan op andere dagen. Veel schepen, maar Annètje zag geen mens. De vissers scholen stellig voor het barre weer. Zij zouden wel in hun vooronders zitten.

„Is daar volk?” riep zij hard, terwijl zij bij een loopplank stond.

Er kwam geen antwoord. Zij riep nog eens en nog eens, maar niemand dook uit het vooronder op. Haar lichte stemmetje verwoei ook op de harde wind.

Annètje zuchtte moedeloos. De vissers waren zeker niet aan

boord. Misschien waren zij naar huis gegaan. Zij wilde teruggaan. Haar zware tocht was tevergeefs geweest. Alleen, wat moest zij nu aan Karin te eten geven?

Daar schoof het luikje van een koekoek open. Een hoofd met warrig haar dook uit het vooronder op.

Annèt liep vlug toe. „Hebt u een zootje vis, schipper?”

De man schudde het hoofd. „Nee, zus, wij zijn niet naar zee geweest, ik niet en de andere schepen ook niet. Niemand heeft van de week gevist; het was aldoor rauw weer. Er is geen vis.”

Annètje was ontdaan. De tranen drongen haar naar de ogen. Geen vis. Wat moest zij nu aan Karin te eten geven?

De visser klom uit het vooronder. Hij was een heel grote man. „Ben jij niet het moedertje van die zeehond?” vroeg hij.

„Ja, ja,” snikte zij. „Karin heeft zo'n honger en ik heb niks voor hem te eten.”

De visser stapte aan wal en legde zijn grote hand op Annèts schouder. „Kom maar eens mee, zus. Misschien kan Lange Jan je helpen.”

Hij nam haar mee naar een hoek van de haven. Daar dreef een voorwerp tussen wind en water. Het was een kist met gaatjes in de bodem en de wanden; een viskaar heette het. Lange Jan nam het deksel van de kist en liet een groot schepnet in de kaar duiken. Hij haalde het weer op vol spartelende vis. Met grote ogen keek Annètje toe.

„Hoeveel moet je hebben?” vroeg de visser.

Annèt wees naar haar emmer. Meteen zag zij echter grote bezwaren. „Die vis is natuurlijk erg duur.” Zij had wel al haar zakgeld bij zich, maar dat was niet veel.

„Breng hier je emmer,” zei Lange Jan.

Annèt haalde hem van haar fiets. De visser vulde hem tot boven toe.

„Dat kan ik niet betalen!” riep Annètje uit.

Lange Jan deed er nog een paar vissen bij. „Is dat genoeg, denk je?”

„Ja, maar...” Zij haalde haar beursje uit haar zak en schraapte al haar centen bij mekaar.

„Laat maar,” zei de visserman. „Jij zorgt voor je zeehond. Vandaag zorg ik een beetje voor jou. Wel thuis, zus, en het beste met die vreemde hond van jou.”

„Krijg ik die vis voor niks, die hele emmer vol? Dat is erg lief van u!” Zij gaf de visser pardoos een zoen op zijn stoppelige wang.

„Hou maar op,” zei Lange Jan. „Zo is het wel genoeg.” De grote man wreef met zijn mouw in de ogen. Waarom dat was snapte Annètje niet.

„Als je weer eens tekort komt voor die Karin van jou, klamp mij dan maar aan,” ging Lange Jan door. „Misschien kunnen wij samen voor hem zorgen.”

„Ja, ja, dat is prachtig!” juichte Annèt.

Haar huilbui was voorbij. Zij hing de emmer aan haar fiets en sprong op het zadel. Ze was nu helemaal niet moe meer en zij werd ook niet moe op de terugrit, want nu had zij de wind in de rug. Zij fietste op de vleugels van de storm.

Toen zij het tuinpad opreed en van haar fiets stapte sprong Karin uit zijn kuip en kwam haar tegemoet. Dat deed hij altijd als zij thuiskwam. Ook als hij lag te slapen achter in de tuin, zelfs als hij onder water zat, merkte hij haar onmiddellijk

op en hompelde haar tegemoet, de kop omhoog en vrolijk knorrend. Maar nu kwam hij heel haastig en begerig. Hij had heel erge honger.

Annèt hoefde hem niet teleur te stellen. Zij gooide hem vissen toe, de ene na de andere. Hij ving ze vaardig in zijn bek en slokte ze gulzig op.

Annètje stelde paal en perk. Er moest voor morgen en overmorgen overblijven. Zij borg de emmer in de schuur.

Karin was tevreden. Hij hompelde met het vrouwtje mee. Zijn natte kop aaide haar natte jas. Zij ging naar binnen om aan moeder te vertellen van haar avontuur en hij hobbelde naar zijn slaaphoek achter in de tuin om een uiltje te knappen na het goede maal. Dat het hard waaide kon hem niet schelen. Een hagelbui deerde hem evenmin. Zijn broers en neven hadden zandbanken voor slaapplaats. Bij een storm als deze joeg de vloed daar overheen. Zeehonden hebben geen last van weer en wind.

8. *Het vrouwtje ziek*

Annètje was ziek. De dokter kwam alle dagen. Hij voelde haar pols, keek in haar ogen, klopte op haar borst en rug. Met Annètje sprak de dokter weinig. Tegen haar moeder zei hij: „Zij is erg ziek. Ik hoop dat zij weer beter wordt, maar ik weet het niet.”^{pp}

Het hele dorp wist dat Annètje ziek was. Jelle de Jutter liet zijn paard langzaam lopen als hij langs haar huis ging. Dan dokkerde de wagen niet zo erg. Piet Poest en Geert Graper reden om. Hun lege karren bolderden te luid over de straatstenen. Annètjes hoofd zou pijn doen van het lawaai.

Lange Jan, de visserman, wist er niet van. De haven was ver van het dorp. Hij vond het wel vreemd dat het meisje niet meer kwam om vis te halen. De zeehond zou wel weg zijn, dacht hij. Aan ziekte van Annètje dacht hij niet. Zij was altijd gezond en sterk geweest.

Karin was treurig. Hij kreeg zijn eten wel op tijd. Daar zorgden moeder en de visboer samen voor, nu Annètje er niet voor kon zorgen. Maar hij miste Annètje erg. Elke morgen keek hij naar haar uit. Zij kwam nooit buiten. Er was nu niet een die met hem speelde. Hij klom vaak op de rand van het bassin, luisterend en kijkend naar de keukendeur, maar altijd tevergeefs. Dan liet hij zich weer in het water glijden en

zwom zijn baantjes lusteloos.

Op een dag hompelde Karin om het huis heen, op zoek naar het vrouwtje. Aan de zijkant, waar hij anders nooit kwam, was een raam. Daarachter stond een bed en daarin lag Annètje! Hij zag het en herkende haar, hoewel het vrouwtje heel anders was dan vroeger. Haar wangen waren wit in plaats van rood. Zij lag stil terwijl zij anders altijd danste en sprong en lachte. Op zijn korte pootjes hompelde hij naar het raam, stak zijn kop boven de vensterbank en piepte. Toen deed Annèt haar ogen open, glimlachte en wuifde naar haar vriend.

Karin knorde blij; hij hief zijn kop hoog op en drukte zijn snuit tegen het raam.

Maar Annètjes ogen waren alweer dicht, haar hoofd viel op het kussen en haar hand lag slap op de dekens.

Karin piepte bedroefd. Een poos bleef hij wachten. Daarna hompelde hij terug naar zijn bassin. Hij had niet eens plezier in zwemmen.

Annèt was erg onrustig. Nu eens gooide zij de dekens van zich af omdat zij het benauwd had. Dan weer trok zij ze over haar oren omdat zij rilde van kou. Soms kreunde zij.

Haar moeder kwam bij haar zitten. „Heb je erge pijn, Annètje?”

Zij schudde het hoofd. Dat was het niet. „Ik ben zo bang,” zei ze.

„Waarvoor, mijn kind?” vroeg moeder zacht.

Annètje gaf geen antwoord. Zij sloeg haar handen voor de ogen en begon te snikken.

Moeder begreep haar wel. Gisteren had de huisdokter gezegd: „Annètje is heel ernstig ziek. Eigenlijk moest zij naar het ziekenhuis, maar de zeereis zal het misschien nog erger maken.” Hij zou er telefonisch over spreken met een dokter van de wal. Vanmorgen was die arts gekomen; hij had een speciale reis gemaakt voor het patiëntje. Na het onderzoek hadden de beide dokters samen gepraat en moeder had daarbij op hen gelet. „Wat denkt u ervan, dokter?” had zij aan de specialist gevraagd. Die was ontwijkend in zijn antwoord. „Zolang er leven is, is er hoop,” had hij gezegd. Maar dan toch wel een kleine hoop, dacht moeder. Zij zei het tegen

Annètje liever anders.

„Je hoeft nooit bang te zijn, Annèt. Als moeder niet meer voor je zorgen kan, dan zorgt de Heer voor jou.”

Annètje haalde de handen weg van haar gezicht en keek haar moeder aan. Dat wist zij: dat geloofde zij. God zorgt nog beter dan een moeder zorgen kan. Maar toch... Haar onrust kwam terug.

Onlangs op zondagsschool. De juf had een verhaal verteld over de Koning. Hij zat op zijn troon en voor Hem stonden mensen, een deel aan zijn rechterhand en een deel aan zijn linkerhand. Tegen die aan zijn rechterhand zei Hij: „Jullie hebben Mij eten gegeven toen Ik honger had en drinken toen Ik dorst had. Ga binnen in mijn paleis.”

Die mensen keken eerst mekaar en toen de Koning heel verwonderd aan. De Koning had toch alles wat zijn hart begeerde! Hoe kon Hij ooit honger en dorst hebben gehad? Zij hadden Hem tenminste nooit hongerig of dorstig gezien. Dus hadden zij Hem ook nooit te eten of te drinken gegeven.

„Hebben jullie nooit arme mensen geholpen?” vroeg de Koning.

Ja, dat hadden zij wel. Maar die arme mensen waren toch de Koning niet?

„Wat jullie voor hen hebben gedaan, hebben jullie voor Mij gedaan,” zei de Koning. „Ga binnen in het paleis.”

En zij werden voor altijd de gasten van de Koning.

Daarop zei de Koning tegen de mensen aan zijn linkerhand:

„Ik had dorst en jullie hebben Mij niets gegeven.”

Net als de eersten zeiden zij: „Maar Koning, wij hebben nooit gezien dat U honger of dorst had.”

„Jullie hebben de armen nooit geholpen,” zei de Koning. „Dus heb je Mij niet gediend. Jullie komen niet in mijn paleis. Ga weg!”

Dit verhaal kwelde Annèt. „Ik heb nooit brood gegeven aan iemand die honger had, nooit drinken aan iemand die dorst had,” zei ze verdrietig.

„Aan Karin toch!” zei moeder.

Annètje zette grote ogen op. „Karin is toch geen mens! Hij is een dier.”

Moeder nam haar klamme hand. „God heeft ook de dieren gemaakt, net als de mensen,” zei zij. „En Jezus sprak in dat verhaal over de minsten. „In zover gij dit aan één van deze minsten niet gedaan hebt, hebt gij het ook aan Mij niet gedaan.” Wat jij voor Karin gedaan hebt, dat wil Hij rekenen als voor Hem gedaan.”

Annètje was verbaasd, Zou de Heer hebben gelet op wat zij voor Karin had gedaan? Zou Hij het tellen? Zij was heus zo'n heilig boontje niet. Zij had een boel streken uitgehaald, op straat, op school, ook thuis, lelijke streken vaak.

„Daar heb je toch vergeving voor gevraagd,” zei moeder. Annètje knikte. Ja, dat wel. In haar gebedje vroeg zij dagelijks vergeving voor het verkeerde.

Moeder legde haar koele hand op Annètjes gloeiend voorhoofd. „Maak je geen zorgen, kind. De Heer heeft alles in zijn boek geschreven. Je verkeerde en je goede dingen. En dat die rekening niet klopt geeft niets. Jezus heeft alles goed gemaakt voor ons.”

„Echt waar, moeder, ook voor mij?”

„Ja zeker, Hij heeft het zelf gezegd: Werp alles wat u kwelt

op Mij. Ik zorg voor u. Maar nu moet je gaan slapen, meisje. Je bent moe.”

Annèt legde haar hoofd gerust op het kussen.

Die middag kwam Karin weer voor het raam kijken. Hij stak zijn kop boven de vensterbank, drukte zijn snoet tegen het glas en piepte. Annètje wuifde niet en keek niet. Zij lag op haar zij te slapen. Toen ging hij stil weer weg.

9. *Dikke vrienden*

Karin hompelde weer om het huis heen. Zijn korte pootjes groeven in het grind, zijn staart sleepte steentjes mee. Bij het raam stak hij zijn kop omhoog.

Nu had het vrouwtje de ogen open. Zij zat rechtop, gesteund door kussens. Zij lachte naar Karin en wuifde met de hand. Karin knorde blij, wreef met zijn zachte snoet langs het glas, sloeg met zijn staart dat het grind opspatte, allemaal van pure vreugde. Het vrouwtje zag hem, lachte naar hem. Hij kon er niet genoeg van krijgen.

Kijk, nu deed Annètte weer de ogen dicht en liet zij het hoofd in het kussen zakken. Voor vandaag was het genoeg, begreep Karin. Hij hompelde terug naar zijn bassin en zwom in snelle vaart wel twintig rondjes. Morgen zou hij weer naar het vrouwtje gaan.

De volgende dag stak Karin zijn kop opnieuw boven de vensterbank. Nu zat Annètte helemaal rechtop, niet meer gesteund door kussens. Zij stak haar hand uit, riep hem: „Karin!”

Hij richtte zich op zijn staart hoog op en stak zijn kop vooruit om zich door Annèt te laten strelen, zoals zij vroeger dikwijls deed. Maar hij stootte tegen het glas dat niet wou wijken, hoe hard hij er ook tegen drukte. Het vrouwtje

krauwde zijn kopje niet. Hij piepte klagend.

„Dat komt ook, Karin,” zei Annètje troostend. „Straks mag ik weer buiten. Dan gaan wij samen spelen.”

Een week daarna zette moeder Top een ligstoel op een luw en zonnig plekje in de tuin en legde er kussens in. Daarna ging zij weer in huis. Een ogenblik later kwam zij met Annètje buiten.

Karin sprong uit zijn bad. Daar was het vrouwtje! Hij wilde naar haar toe om met haar te spelen, zoals hij vroeger met haar had gespeeld.

Moeder weerde hem af. „Weg Karin, op zij! Niet zo druk zijn. Dat kan Annètje nog niet hebben.”

Voetje voor voetje liep Annètje, op haar moeder leunend. Die zette haar in de stoel en dekte haar toe met een deken. Karin zat te wachten op de rand van het bassin. Hij had geen oog van het vrouwtje af.

Toen moeder het huis in was verkeerde hij in spanning. Mocht hij nu komen of mocht hij niet?

„Karin!” riep Annètje zachtjes.

Met een sprong was hij op het terras en rende op haar af. Hij liep meer op zijn sterke staart dan op zijn korte pootjes. In een oogwenk was hij bij het vrouwtje.

Hij wilde kopjes geven, zoals vroeger. Het lukte hem niet. De dikke deken was ertussen. Maar met haar hand aaide zij zijn kop. Dat kon nu. Geen harde glasplaat die het belette. Op zijn beurt likte hij haar hand. Knorrend van genoegen bleef hij rustig liggen naast de stoel.

Na een poos ging moeder naar de schuur. Karin stak zijn kop op. Hij wist best wat de vrouw ging doen; zijn emmer halen.

Hij keek nu eens naar Annètje en dan weer naar de schuur. Het was of hij in tweestrijd was en vragen wilde: „Mag ik?” Annètje knikte lachend. „Ga maar, Karin. Het is jouw etens-tijd.”

Toen hompelde hij haastig naar moeder die met de emmer buiten kwam. Hij ving de vissen die zij hem toewierp in zijn bek en schrokte ze naar binnen. Daarna ging hij weer terug naar het vrouwtje en legde zich neer naast haar stoel, ver-zadigd en voldaan.

Dag na dag ging het zo: Annètje in de ligstoel, Karin ernaast. Zolang zij buiten lag, lag hij er ook. Hij ging alleen een ogenblikje weg om te eten. Pas nadat zij door haar moeder naar binnen was gehaald, dook hij in het bassin om te gaan zwemmen.

Weldra was Annètje helemaal hersteld van haar ziekte. Toen werd het als vanouds. Niet moeder maar Annètje bracht Karin weer zijn eten. Hij ving de vissen die zij hem toewierp in zijn bek terwijl hij opdook uit het bassin of rondsprong in de tuin. Hij hobbelde met het vrouwtje mee het tuinpad af als zij naar school ging en keek haar, leunend over het hek, na. Wanneer zij uitging met de fiets, een lege emmer achterop, piepte hij verlangend, want hij wist best: nu gaat zij eten voor mij halen. Dan bleef hij wachten bij het hek tot zij terugkwam met een volle emmer. Als hij haar zag hief hij zich hoog op op zijn staart, de korte pootjes op het hek. Annètje gooide hem reeds van de weg het eerste verse visje toe. Hij ving het in zijn bek.

Die twee, Annètje en Karin, waren dikke vrienden.

INHOUD

1. Een vondst op het strand	7
2. Annèt wordt Karins moeder	13
3. Karin vrij of hem gevangen houden?	20
4. Karin wil bij het vrouwtje blijven	23
5. De jutter helpt	28
6. Vader bouwt een bad	33
7. Annètje in de storm	38
8. Het vrouwtje ziek	44
9. Dikke vrienden	50